

SAMOROST

číslo 2 / rok 2018 / ročník 39

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

EXKURZE NA SLOVENSKO

A letí první pololetí...

Možná je to věkem a tím, že zapomínám, ale ať si lámu blavu sebevíc, nemůžu si od září vzpomenout na nějakou zásadní dramatickou událost. Prostě víceméně poklidný průběh prvního pololetí. Zaplatpánbůh.

Takže v tomto čísle se představí nová členka redakční rady, nadějná prozaička Marie Sojková ze 2. B.

Mažu dluh, ukázky fotografických prací Zuzany Veselé 2. A a to mi připomnělo, že v této třídě je ještě jedna šikovná a pilná fotografka, Štěpánka Špinderová. Takže ta v příštím čísle.

Několik nadprůměrných slohů a přání pěkného prožití svátků a úspěšný rok 2019.

-moon-

Je 3. září 2018 pět hodin ráno a já společně se svými spolužáky nastupuji do autobusu. Po příchodu všech opozdílů se vydáváme na zahraniční exkurzi do okolí Liptovského Hrádku, vzdáleného asi 500 kilometrů od Písku.

Většina z nás téměř okamžitě po usazení do měkkých sedaček našeho pro dnešek pojízdného domova usíná. Probouzím se až na první zastávce naší trasy – lesy města Moravský Beroun. Uvidíme rozsáhlé porosty zničené suchem a kůrovcovou kalamitou. Přijde mi až děsivé, jak velké plochy se musely vytěžit. O několik hodin později ještě stavíme na hranicích se Slovenskem, kde procházíme pralesem Salajkou. Nacházela se zde údajně nejsilnější jedle zvaná Tlustá Janka.

V autobuse už je živo. Zpívá se a padají vtipy na naše „bratry“ Slováky. Pan profesor Bušina nám sděluje program na následující dva dny: „V úterý nás čeká prohlídka lesnické školy v Liptovském Hrádku a ve středu výstup do klečového pásma ve Vysokých Tatrách.“ „Tatry, úžasný,“ pomyslím si.

Konečně zastavujeme. Vycházím z autobusu. Najednou uvidím jen 3 velké opuštěné budovy. „Tohle je internát?“, vypadne z davu. „Vypadá to spíš jako továrna“, povídám. Na vrátnici se ale svítí, a tak

utíkáme pro klíčky od našich pokojů. Po vystání fronty a vystoupení do výšin sedmého patra padám celá znavená do postele s utěšujícím pocitem, že konečně uvidím Tatry zblízka.

Po výborné snídani vyrážíme vstříc Lesnické škole v Liptovském Hrádku. Vítá nás pan ředitel Edmund Hatiar a provádí nás celou školou. Povídá nám také o její historii. Zaráží mě informace, že se už několikrát přestěhovala do jiné budovy. Přijde mi to skoro nemožné. Po procházce v arboretu se přemisťujeme do semenářského závodu. Paní průvodkyně je moc milá a povídá nám, jak se luští, čistí a následně moří semena dřevin. Následně vyjždíme do kopců oblasti Čierného Váhu.

Je středa a konečně tedy nastává „den D“. Vstávám v 7 ráno a balím věci do malého batohu. Voda, bunda, svačina, víc nepotřebuju. Autobusem vyjždíme, samozřejmě s povolením od Tatranského národního parku. Začíná naše cesta. Všichni vycházíme asi do 900 metrů nad mořem, na rozcestí, kde se rozdělujeme do tří skupin. První skupina jde zpátky k autobusu, druhá vychází směrem k jezerům a poslední „ta naše“ se vydává společně s panem Bušinou a místním hajným na sedlo Závory, ležící asi 1877 metrů nad mořem. Cesta je dlouhá a strmá. Počasí nám moc nepřeje, je mlha a začíná pršet, ale ani to nás neodrazuje od pokračování. Když se konečně vyšplhám celá udýchaná úplně nahoru, všechna ta únava ze mě padá. Cítím se, jako bych mohla vzlétnout. Ten nádherný pohled do údolí je tak osvobozující, nikdy jsem se necítila volněji jako právě teď.

Po neskutečném zážitku se vracíme pomalu dolů, když na rozcestí nás napadá, že bychom mohli dojít ještě k jezerům. Voda je azurově modrá a průzračná, nádhera. A tak naše skupina zdolala všechny tři možné trasy. Jsme na sebe hrdí, cesta k autobusu je o to veselejší.

„Už se těším na zítřka,“ říká mi spolubydlící.

Čtvrtek je naším posledním dnem na Slovensku. Navštívujeme Slovenský ráj, procházíme vyschlým korytem řeky Suché Bely. Vystupujeme po mokřých dřevěných žebřících na skalnaté stěny. Adrenalin se mi dostává do krve. Nemám ráda vysoké schody a žebříky. Je jen jeden směr cesty, postupuji dál. Jakmile jsme všichni v pořádku v autobuse, odjíždíme na zámek ve Křtinách, kde přespáváme.

Závěrečný den exkurze trávíme na Školním lesním podniku ve Křtinách. Pan průvodce nám ukazuje různé způsoby hospodaření v lesích. Poprvé vidím výběrný hospodářský způsob, je to velmi zajímavé. Loučíme se v lese u památníku pana profesora Josefa Konšela, velmi významného lesníka.

Naše exkurze končí. Vyndáváme věci z útrob autobusu. Jsme unavení, ale určitě všichni bychom si ještě o pár dní výlet prodloužili.

Aneta Hroncová 4. A.

MEZINÁRODNÍ STUDENTSKÝ SEMINÁŘ MYSLIVECKÝCH TRUBAČŮ V

PÍSKU O víkendu od 19. do 21. října se na naší škole uskutečnil již 8. mezinárodní studentský trubačský seminář. Zúčastnili se studenti z českých, ale i slovenských lesnických škol z Trutnova, Žlutic, Šluknova, Hranic na Moravě, Liptovského Hrádku, Banské Štiavnice, Prešova a samozřejmě i od nás z Písku. Hlavní náplní celého pobytu byla výuka se zkušenými lektory zaměřená na soutěžní skladby pro Akademickou soutěž 2019. V programu ale samozřejmě nechyběla ani společenská část a výlet na rozhlednu Jarník. Účastníci také měli možnost složit kategorizační zkoušku, nebo opravu minulé zkoušky. Na ukončení semináře se uskutečnil společný koncert všech trubačů v krásném prostředí u Kamenného mostu. Počasí přálo a velmi početné publikum zaujatě poslouchalo tóny lovecké hudby. Doufám, že pro všechny zúčastněné byl trubačský seminář v Písku hezkým zážitkem.

Aneta Hroncová

ČESKÝ KAPR

Dne 22.11.2018 jsem se v doprovodu Jany Pancířové, Lenky Podlahové, Venduly Říhové, Kateřiny Vaňhové, paní Štěpánky Bardové a pana Gomelského zúčastnila již druhým rokem soutěže Český kapr na Gastrofestu v Českých Budějovicích. Na tuto soutěž jsem se připravovala již asi měsíc dopředu s pomocí paní kuchařky Bardové.

Ze školy jsme vyjžděli ráno ve čtvrtek v 6:15. Když jsme se dostali na Výstaviště v Českých Budějovicích, všichni soutěžící dostali kuchařskou čepici s číslem, které jsme si losovali. Já jsem si vylosovala šestku. Dále jsme si měli vybrat čtyři talíře na servírování soutěžního jídla porotě.

Řada na mě přišla ve dvanáct hodin. S přípravou pracoviště mi pomáhala Jana. Když jsem začala vařit měla jsem, jak se říká „úplné vokno“. Naštěstí se pak ozvala psychická podpora z publika a tréma úplně zmizela. Tento den jsem měla za úkol uvařit pečeného kapra s bylinkami, flan z květáku a hub, pyré z listového špenátu, hlívu královskou s koprem, peřovou omáčku s koňakem a marinovaným pórkem. Na přípravu tohoto jídla jsem měla 45 minut. Soutěže se celkem zúčastnilo deset soutěžících, já jsem nakonec vše úspěšně zvládla a skončila na krásném 5. místě.

Žaneta Žezulářová

JAK JSME PILI Z KALICHA HOŘKOSTI

Stoupáme po schodech, krůček po krůčku ukrajuji vzdálenost, která mě dělí od místa, které se brzy stane svědkem našeho přijetí do slavného cechu lesnického. Naše cesta však nezačala tam dole před jídelnou, ale dávno dávno předtím, to když jsme se rozhodli stát se lesníky. První krok byl určen, pak přišla první velká překážka a první velké vítězství v podobě složení přijímacích zkoušek.

Nyní jsme zde, na lesnické škole a čeká nás pasování. Co se pro nás tímto obřadem mění? Jistě, samotné pasování z nás lesáky nedělá. Přeci jen to však není pouze prázdné divadélko pro diváky, pořádané už jen ze zvyku. Pro mě osobně znamená hlavně stvrzení slibu, že zůstanu věrný zvolenému povolání a že při jeho výkonu dodržím lesnické desatero a vůbec všechny další zásady čestného chování. Snad se to podaří.

Ale dost bylo tlachání. Právě vcházíme do slavnostně vyzdobené auly a řadíme se za obecnstvem. Vznikají zmatky. Dohadujeme se kdo, jak a kam si má stoupnout. Sotva se vše vysvětlí, už přichází zahájení. Na pódium zvou pana ředitele, který svým proslovem zas o chvíli prodlouží naše napjaté očekávání. Sotva dořeční, hned mu do ruky cpou pasovací nápoj.

Ptám se sám sebe: „Vyplivne to, nebo nevyplivne?“

Vše je jak má být, nápoj zůstává v útrokách. Přichází ujištění, že se máme na co těšit. Už vyvolali první jméno. Honza Benda kráčí vstříc svému lesnickému osudu. Po chvíli je pasování odbyto a přistupuje k nápoji. Přitukává a statečně polyká. I další spolužáci si vedli skvěle. Čas k mému vylosování se blíží a přichází. Vykračuji k podiu. Cítím pohledy svých rodičů a blízkých přátel. Stoupám po schodech. Hledím k zemi, abych dobře poklekl na chvojí. Poklekám. Tesák se zvedá a na mé rameno dopadá první poklepnutí. „Dávám ti ránu tesákem, abych byl dobrým lesákem ...“, zní pasovací říkadlo. Po třetí ráně vstávám. Podáváme si ruce. A už je tu přípitek. Beru sklenici levou rukou, je na ní šlehačka. Skoro bych zapomněl, že se jedná o odporný patok. Přitukávám si. První doušek se dotknul mých rtů. Zvěsti nelhaly, je to hnus. Ale polykám dál, musím přeci ukázat, že z kalicha hořkosti budu se svými druhy pít vždy a všude do dna. Konečně je ten hnus ve mně. Jsem šťastný, že to mám za sebou, přebírám listinu a jdu k označování. To všechno už je maličkost. Je to za mnou. I když ne tak docela. Večer nás čeká soud. A po soudu čtyři roky učení, jak být dobrým lesákem. Následně celý profesní život naplněný péčí o les a zvěř. Tady dnes ta cesta znovu začíná.

Daniel Prchal 1.B.

Dne 7.11.2018 se v aule Lesnické školy v Písku uskutečnilo slavnostní pasování žáka 1.B do lesnického cechu. Tuto zajímavou a zároveň krásnou tradici nenajdete skoro nikde jinde v České republice, stejně tak jako náš pozdrav „Lesu zdar!“

Po výuce jsem se šel převléknout na internát, kde jsem u kamaráda Matěje měl nechanou uniformu, košili, boty a kravatu. Rychle jsem se převlékl a už jsem pospíchal před jídelnu, kde stála polovina třídy. Když všichni dorazili, museli jsme se seřadit

PASOVÁNÍ 1. B

podle abecedy, abychom šli jak nás budou vyvolávat žáci 3.B. Já jsem stál předposlední, takže zatím jsem byl v klidu. A pak to přišlo. Během přešlapávání v řadě jsem si uvědomil, že mám v kapsách peněženku a klíče. Peněženku mám hodně velkou,

takže jsem nechtěl, abych měl bouli na kalhotách a aby se mi špatně klečelo. A klíče jsem nechtěl, protože až přečtou moje jméno, tak musím jít na podium a klíče by mi cinkaly v kapse. Ale jak to vyřešit? Jediná možnost byla ta, dát vše spolužákům, kteří jsou už odpasováni. Jak řada ubývala, začal se mi zvyšovat srdeční tlukot. Nejbližší stál Václav, ale ten hleděl druhým směrem. Najednou se otočil. Já jsem na něho zavolaal: „Venco,můžu si u tebe nechat peněženku a klíče?“ Václav odpověděl: „Klidně.“ Tak jsem věci Václavovi hodil. Už jsem byl skoro na řadě. Zrovna mi začalo bít srdce a měl jsem trému. Najednou jsem uslyšel své jméno. Vyrazil jsem

dopředu. Na podiu jsem si klekl na pravé koleno a žák 3.B. s tesákem v ruce mi dal tři rány na rameno. A říkal: „Dávám ti ránu tesákem, abys byl dobrým lesákem, dávám ti ránu druhou, abys byl lesu dobrým sluhou, dávám ti ránu třetí, abys k lásce k lesu vedl i své děti.“ Povstal jsem, obdržel jsem pasovací nápoj, který jsem vypil. Vůbec mi nechutnal a nechci ani vědět, co v něm bylo. Dále jsem dostal pasovací listinu a podal jsem si ruku s ostatními pasujícími žáky.

Nakonec to nebylo tak hrozné. Budu na tuto událost rád vzpomínat. A doufám, že takových událostí mi lesnická škola nabídne více.

Jan Vilíta 1.B.

STUDENTSKÁ TVORBA

FOTOGRAFIE

ZUZANA VESELÁ

NÁHODNÁ SETKÁNÍ

STUDENTSKÁ TVORBA

Ráno jsem se probudila, tedy spíše už dopoledne. Bylo už jedenáct hodin a tak jsem vylezla z postele a zamířila do kuchyně, kde jsem si vzala cereálie s mlékem a zasedla do obývacího na gauč, pustila si televizi a začala snídat. Jindy bych tedy, musím říct, už litala po domě jako splašená, protože bych nic nestíhala. Dneska jsem si ale vzala v práci volno, manžel odjel na pracovní cestu za město, takže jsem měla celý den pro sebe.

Po snídani jsem se převlékla a vyrazila do města na nákupy. To jsem si alespoň myslela, jenže když už jsem byla přede dveřmi a obouvala se, někdo zazvonil. Divila jsem se, kdo by to tak asi mohl být, jelikož návštěvu jsem čekala až večer. Otevřela jsem dveře a před nimi stáli dva strážníci v uniformě. To co mi však sdělili, jsem opravdu nečekala.:

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, jste paní Chandlerová?“

„Ano“

„Mohli bychom s vámi na chvíli mluvit?“

„Samozřejmě, pojdte dál.“ Pozvala jsem je dovnitř a přemýšlela, o čem by chtěli asi tak se mnou hovořit.

„Posaďte se prosím.“ Pokynula jsem jim k sedačce v obývacího a zeptala se jestli by si něco nedali. Strážníci však taktně odmítli a sdělili mi, že mě nebudou dlouho zdržovat.

„Takže o čem jste to se mnou chtěli mluvit?“ zeptala jsem se a sama se posadila.

„Paní Chandlerová, je nám upřímně líto a s upřímnou lítostí vám musíme oznámit, že váš manžel na dnešní noc zemřel...“ Strážník mluvil dál, ale já ho přestala vnímat až do doby než řekl něco, co mě zaskočilo, a to doslova „... Letadlo se kterým váš manžel cestoval na Floridu...“

„Počkejte, vy jste právě řekl, že můj manžel letěl na Floridu?“

„Ano, madam“

„To není ale možný, můj manžel jel jenom někam za město na pracovní cestu.“

„Je nám líto, ale byl na seznamu cestujících tohoto letu a dnes ráno identifikovali jeho tělo.“

„Aha, asi jsem to spletla.“

„To se stává. A ještě jednou přijměte naši upřímnou soustrast.“

„Děkuji“, nechtěla jsem se před strážníky úplně složit, proto jsem je vyprovodila ven, zavřela za nimi dveře a teprve až v obývacího se zhroutila. Nechápal jsem to, byla jsem si jistá, že jsem nespletla, kam Rob jel a za touhle myšlenkou vyskakovaly další a další nevyřčené otázky, na které jsem raději nechtěla ani myslet. No jo, jenže to se lehce řekne, ale hůř udělá.

Najednou někdo zazvonil. Z trhnutím jsem se probudila a zjistila, že jsem usnula na gauči. Pár vteřin na to na mě však dopadla realita. Realita, ve které jsem se ani ne před patnácti hodinami stala vdovou. Z transu mě vytrhlo až další zazvonění. Zvedla jsem se a šla otevřít. Úplně jsem zapomněla, že má Abby přijít. Sotva jak mě spatřila se zděsila. Musela jsem vypadat opravdu špatně, aby taky ne, když jsem část odpoledne probřečela se zmrzlinou v ruce.

„Ahoj, co se stalo?“ vyhrkla na mě.

„Ahoj, nechceš jít nejdřív dál?“

„Jasně“ odpověděla. Sotva jsme však vstoupily do obývacího a sedly si, věděla jsem, co bude následovat. Bude následovat výslech, který jsem nechtěla podstupovat, a tak jsem se to snažila oddalovat co nejdéle.

„Nedáš si kávu?“

„Jo ráda, bez cukru s mlékem.“

„Za chvíli jsem zpátky“, řekla jsem a odešla do kuchyně připravit dvě kávy a navíc jsem nám k tomu dala na talířek oplatky. Voda se uvařila, tak jsem zalila kávy a vracela se do obývacího s vědomím, že už to nemohu déle oddalovat, musím být silná. Sedla jsem si a než stačila vyhrknout tu otázku tak jsem řekla:

„Rob zemřel.“ Podívala jsem se na Abby. Ta byla zaražená, najednou se však rychle zvedla, obešla stůl a objala mě.

„Jak to zvládáš?“ zeptala se mě.

„Už je to lepší, ale nechci o tom mluvit.“ Podívala jsem se na ni. Už otvírala pusku, aby něco namítla, tak jsem ji raději předběhla. „Prosím“

„Dobře.“

„Děkuju.“ Byla jsem ráda. Nechtěla jsem jí vysvětlovat, co dělal v letadle na Floridu, když ani já jsem to na sto procentně nevěděla.

Po dvou hodinách Abby odešla. Mluvily jsem spolu o všem ale zároveň taky o ničem. Bylo to docela

uklidňující. Večer jsem padla do postele a usnula okamžitě vyčerpáním.

Druhý den jsem si prodloužila v práci volno. Nechtěla jsem však sedět doma jen tak. Proto jsem se rozhodla uklidit a zároveň jsem si zakázala myslet. Pustila jsem si tedy muziku docela nahlas, zpívala a uklízela. Já vím, teď si myslíte, jak to, že netruchlím, přece mi včera umřel manžel, ale já nechtěla. Chtěla jsem být silná, statečná. Zrovna jsem uklízela pracovnu, když v tom jsem na stole našla Robův notebook. Zasedla jsem ke stolu a notebook zapnula. Rozsvítila se obrazovka a na ní vyskočila nezavřená okna. V jednom okně jsem uviděla fotky Roba a nějaké ženské. V dalším okně byl neodhlášený e-mail. Přečetla jsem si pár slov z jedné zprávy a záhy toho litovala. Nejsem tak blbá, abych si nedala jedna a jedna dohromady a nedošlo mi, že mě Rob podváděl. Podle toho to vypadalo, že už hodně dlouho.

Zaklapla jsem notebook. Nechtěla jsem to dál číst, vidět další fotky. Vzala jsem notebook a strčila ho do krabice s dalšími věcmi. Krabici jsem pak strčila na dno do skříně a nechtěla jí už nikdy vidět.

Rozhodla jsem se toto zjištění ignorovat. Ano, než se zeptáte, bylo to těžké rozhodnutí. V této situaci by mi to ale stejně nepomohlo. Být na Roba našťvaná nemělo smysl, vždyť už stejně nebyl mezi námi. No, a poznat někoho, s kým mě podváděl, jsem opravdu nechtěla.

Během několika dalších dní jsem zařídila vše okolo pohřbu, ale nikdy jsem nikomu neřekla, proč se tato nehoda vlastně stala...

O PŮL ROKU POZDĚJI:

Připravovala jsem se do práce, ostatně jako každý jiný den. Od smrti manžela uteklo už půl roku a já se s tím smířila. Teď jsem pracovala tvrději, klidně i dlouho do noci, a někdy klidně i přes víkendy. Jak sami vidíte, chtít být znova zvolena senátorkou dá hodně zabrat.

Zamykala jsem domovní dveře, když za mnou najednou někdo promluvil:

„Dobrý den, vy jste paní Chandlerová?“ V tu chvíli jsem si myslela, že dostanu infarkt. Prudce jsem se otočila a pohlédla do očí muži, který tam stál. „Ano, to jsem já. Jak vám mohu pomoci, pane...?“

„Promiňte, jsem Dutch Van Den Broeck. Mohl bych s vámi mluvit? Týká se to vašeho manžela.“

Zaskočil mě. „Promiňte, ale mohu se zeptat proč?“

„Víte, o tom bych raději mluvil někde jinde.“

„Omlouvám se, ale mám moc práce a už bych měla jít. A nechci s vámi o něm mluvit.“

„Vyslechněte mě prosím“

„Řekla jsem ne“, odpověděla jsem už našťvaná. Co si o sobě vůbec ten člověk myslí, pomyslela jsem si a zamířila k autu. Když najednou řekl něco, co mi „přimrazilo nohy k zemi“.

„Váš manžel vás podváděl, věděla jste o tom?“

Otočila jsem se a vyhrkla: „Odkud to víte?“

„Pojďte se mnou na kávu a já vám to řeknu.“ Zamyslela jsem se. Jít s úplně cizím člověkem na kávu se mi moc nezamlouvalo. Na druhou stranu ale věděl, že měl Rob milenkku. Nakonec jsem souhlasila a dohodla se s ním, že se sejdem ve tři odpoledne v jedné kavárně nedaleko odsud.

Zaparkovala jsem auto před kavárnou přesně ve tři odpoledne, vystoupila z auta a šla dovnitř. Vevnitř jsem se rozhlédla po stolech a záhy ho uviděla u jednoho ze zadních stolů. Vyšla jsem se k němu. Po cestě jsem ale udělala něco, co jsem ráno nestihla. Pořádně jsem si toho muže prohlédla. Byl docela vysoký, tak metr sedmdesát, měl černé rozčuchané vlasy a nejednou jsem zjistila, že už stojím před ním a pořád na něj zírám. Rychle jsem se vzpamatovala, připomněla si, proč tu vlastně jsem a odpověděla na pozdrav:

„Dobrý den, paní Chandlerová. Jsem rád, že jste dorazila.“

„Dobrý den, pane Broecku. Takže mohli bychom, prosím. přejít rovnou k věci?“

„Samozřejmě“, odpověděl. Pak však přišel číšník, tak jsme si objednali kávy, které nám zanedlouho přinesli a zatím jsme pokračovali v rozhovoru:

„Kde jste se dozvěděl, že mi byl manžel nevěrný?“

„Víte, povím vám takový krátký příběh. Měl jsem manželku. Opravdu moc jsem ji miloval, jenže se mi začala najednou stranit. Říkal jsem si však, že si to jenom namlouvám, že začínám být paranoidní, že mi moje práce leze na mozek.“

„Zastavte, prosím. Jak tohle všechno ale souvisí s mým manželem?“

„Vydržte, k tomu se za chvíli dostanu. Takže jak už jsem říkal, myslel jsem si, že jsem paranoidní. Jenže tak za dva měsíce jsem jí už skoro doma nevidal. Tak jsem se jí na to zeptal. Strašně jsme se pohádali a pak odešla, druhý den nato přišla domů s tím, že potřebuje pauzu a jede s kamarádkami na Floridu. Další den mi na dveře zaklepalí policajti s tím, že letadlo spadlo a moje manželka zahynula. Její kamarádky přežily a víte proč? Protože ony vůbec v tom letadle nebyly. Odletěla na dovolenou se svým milencem, vaším manželem.“ Dopověděl příběh a já se v duchu přenesla do vzpomínek do doby před tou nehodou. Tehdy jsme oba hodně pracovali, takže mi nepřišlo divné, když přišel domů až pozdě ráno, nebo

zavolal a oznámil mi: „Mám hodně práce“ nebo „Jdeme se s kolegy trochu odreagovat.“ Všechny tyhle vzpomínky vypluly na povrch v mé mysli, ale neopravňovaly tohoto muže k tomu, aby ho obviňoval. Vždyť se mohla tahat s kýmkoliv a to, že oba dva letěli stejným letadlem ještě nic neznamenal.

„Co si vůbec myslíte? Myslíte si, že sem jen tak nakráčíte, oznámíte mi, že můj manžel měl poměr s vaší manželkou a já vám to uvěřím? Co ode mne vůbec chcete? Chcete omluvu za to, že zemřela nebo co? Víte, já vám teda něco řeknu, nejste jedinej, ale ani poslední chlap, kterýho manželka podvedla a nebo mu umřela a jestli to nevíte, tak mě taky umřel manžel. Ke všemu jsem zjistila, že mě podváděl a úplně mi stačilo vidět ji jenom jednou na fotkách. Ale víte co, život jde dál a já nebudu sedět jen tak doma nad zmrzlinou a litovat se.“ Vyjela jsem na něj, docela dost naštvaná a řekla všechno, co jsem si myslela. Překvapivě to byl dobrý pocit to někomu říct, neuzavírat svoje pocity jen v sobě. Podívala jsem se na něj, byl úplně v šoku. Jenom na mě zíral.

„Vy jste ji viděla na fotkách?“

„Našla jsem je v manželově notebooku.“ Jen co jsem to dořekla, začal něco hledat v mobilu. Najednou mi mobil podával se slovy: „Tohle byla Rose, moje manželka“

Vzala jsem si mobil, který mi podával a prohlédla si ženu na fotce. Vypadala úplně stejně, jako ta žena na fotkách s Robem. Najednou ze mě vypadlo: „Jak jste to zjistil? To jste si najmul detektiva?“

„No ne tak úplně docela. Víte, já jsem policejní detektiv...“ Začali jsme si spolu povídat. Prvně mi pověděl, jak vypátral mého manžela a tím i mě, pak o práci a tak různě. Nakonec jsem se podívala na hodinky a zjistila, že je za deset šest. Zvedli jsme se, Dutch zaplatil přes moje protesty a vyprovodil mě k autu a já odjela domů. Doma jsem šla rovnou do ložnice, převlékla jsem se a zalezla do postele. Předtím, než jsem ale usnula, jsem došla k zjištění, že Dutch byl celkem fajn.

Zbytek pracovního týdne utekl jako voda a najednou tu byla sobota. Vyrazila jsem do obchodu na takový menší nákup. Zrovna jsem projížděla nákupním košíkem kolem oddělení s minerálkami, přemýšlela, jestli ještě něco nepotřebuju, když jsem do někoho vrazila. „Promiňte, nedávala jsem pozor na cestu a...“ Další slova mi uvízla v hrdle. Přede mnou stál detektiv a smál se. To mě naštvalo. „Je tu snad něco vtipného, pane?“

„Ne, vůbec ne.“

„Pak tedy nechápu, proč se smějete.“

„Ale to nic. Jenom jsem si na něco vzpomněl.“

„No tak nic. Ráda jsem vás viděla a ještě jednou se omlouvám za to, že jsem vás srazila.“

„Potěšení bylo na mé straně a omluva se přijímá.“

Už jsem byla na odchodu, když za mnou ještě zavolal: „Kay?“

Otočila jsem se: „Ano?“

Přišel ke mně a zeptal se mě: „Rád bych vás pozval na večeři, jako omluvu za to, jak jsem se dnes choval a jak jsem vás minule vyděsil.“

„Přijdu moc ráda. A kdy?“

„Máte čas dneska večer?“

„Dneska večer?“ zamyslela jsem se „To by šlo,“ odpověděla jsem nakonec.

„Dobře. Vyzvedl bych vás tedy v sedm u vás před domem?“

„To by bylo fajn. Budu se těšit.“

„Potěšení bude na mé straně.“

Bylo půl sedmé a já už byla skoro připravená. Nevěděla jsem proč, ale chtěla jsem dnes večer vypadat hezky. Někdo zazvonil, šla jsem rychle otevřít. Přede dveřmi jsem našla Dutche s kyticí červených růží v ruce, které mi podával. S poděkováním jsem si je od něj vzala a šla je odnést do vázy. Pak jsem ještě popadla akorát kabát, kabelku, nazula si lodičky a společně jsme vyrazili k jeho autu. Galantně mi podržel dveře, já nastoupila a než jsem se stačila připoutat, už seděl vedle mě na straně řidiče. Po cestě jsme spolu prohodili akorát pár slov, jak jsme se od rána měli, jinak jsme oba mlčeli. Nebylo to však proto, že bychom ani jeden nevěděli co říci, spíš nám stačila uklidňující přítomnost toho druhého.

Zanedlouho jsme zastavili před jednou z nejnovějších restaurací ve městě. Už mockrát jsem sem chtěla zajít, jenže se jaksi až doteď nenašla vhodná chvíle a ani čas. Vystoupili jsme a společně se vydali dovnitř. Vypadalo to tam překrásně. Všechno bylo nádherně vyzdobené, ale ne zase moc přeplácené. V duchu jsem si slíbila, že sem někdy musíme zajít s holkami. Mezitím, co jsem se rozplývala nad výzdobou interiéru, Dutch došel za recepční, která nám našla volný stůl pro dva. Objednali jsme si opravdu vynikající jídlo, já se sklenkou červeného vína, Dutch jen s limonádou, protože řídí, a celý večer si povídali. Dozvěděla jsem se, že ho detektivní práce baví, ale jednou by chtěl cestovat po světě. Já mu zase vyprávěla, jak mě baví být senátorkou, i když je to velká dřina. No prostě jsme si vyprávěli o všem a já na konci večere měla pocit, že ho znám odjakživa a on zná zase mě.

Před dům jsme přijeli něco kolem půlnoci, mě to však nevadilo a zdá se, že ani jemu ne. Chystala jsem se vystoupit, když mě najednou zastavil se slovy „Nehýbej se“, sám vystoupil a otevřel mi dveře u auta a s úsměvem řekl: „Teď můžeš.“

„Děkuju.“

„Nemáš zač“

„Ale mám, děkuju, že jsi mě vzal ven, i když jsem, no řekněme, na tebe tenkrát křičela a chtěla bych se ti za to omluvit.“

„Víš, to bych spíš já měl poděkovat tobě, díky tobě jsem se přenesl přes minulost, začal žít v přítomnosti a, což jsem si myslel, že už se nikdy nestane, zamiloval se.“ Byla jsem překvapená jeho slovy a ještě víc tím, co poté udělal. Sklonil se ke mně a začal mě líbat. Po chvíli jsme se od sebe odtáhli a s úsměvem na tváři a slovy „Brzy se uvidíme“, nasedl do auta a odjel. Dívala jsem se za ním, dokud mi nezmizel v zatáčce a pak s úsměvem odešla do domu. Ten večer jsem usínala po dlouhé době zase šťastná a zamilovaná.

O MĚSÍC POZDĚJI:

Už je to měsíc, co spolu s Dutchem chodíme, a i když ne vždycky je to snadné. Jako například teď. Ani ne za dva týdny se totiž konají volby senátorů, takže si asi umíte představit, kolik mám okolo toho starostí. Kandidáti mezi sebou na sebe vytahují špínu a já jen doufám, že na mě nic nenajdou. Bohužel ne vždy jsou přání vyslyšena.

Jednou jsem se vracela pozdě večer z práce domů. Když jsem si však chtěla dveře odemknout, přišla jsem na to, že jsou vylomené. Rychle jsem šla dovnitř a uviděla tu spoušť. Všechno bylo přeházené vzhůru nohama, vypadalo to však, že nic nechybí. Vyndala jsem z kabelky mobil a zavolala Dutchovi.

„Ahoj lásko, víš kolik je hodin?“ ozval se rozespálý hlas na druhé straně linky.

„Ahoj, někdo se mi vloupal do bytu“, řekla jsem.

„Udělal ti něco, je tam pořádek?“

„Ne, ne. Teď jsem přišla domu a dveře byly vylomené a v domě je všechno přeházené.“

„Vydrž, za pár minut jsem u tebe. Už jsi volala policii?“

„Ne, jsi první komu volám.“

„Dobře, hlavně se uklidni, už vyřáším. Teď zavěším a ty zavoláš na policii, dobře?“

„Dobře.“ Zavěsil a já zavolala na policii. Tam jsem všechno vypověděla a žena na druhé straně mi oznámila, že policie je už na cestě a ať na nic nesahám.

Zanedlouho přijel Dutch a záhy za ním policie. Všechno si zapsali, zdokumentovali, zeptali se mě, jestli něco nechybí. Vypadalo to však, že zloději nic neukradli, ale kdybych prý na něco přišla, tak ať se ozvu. Dutch mi pak nabídl, abych přespala u něj, že bude klidnější a zítra mi pomůže ten nepořádek uklidit. Druhý den jsme dům uklidili, nechali vyměnit dveře. Vypadalo to, že v domě nic nechybí a i kdyby chybělo, musela to být nějaká drobnost, na kterou jsem zapomněla. Tato drobnost se však ukázala druhý den ráno jako zásadní problém.

Tuhle noc přespal Dutch u mě, prý co kdyby. Ráno jsem se vzbudila a dokud Dutch spal, šla koupit nějaké čerstvé pečivo na snídani a samozřejmě noviny. V obchodě jsem si je neprohlížela, prostě je popadla, zaplatila a šla zpátky domů. Doma Dutch ještě spal, tak jsem si uvařila kávu, namazala snídani a v klidu si sedla do obývacího gauče s novinami v ruce. Hned však, co jsem je otevřela, na mě čekalo nemilé překvapení, něco, co mi mohlo zničit kariéru. Na stránce jsem byla já, Dutch, Rob a Rose. Četla jsem článek: „Senátorka si jen za pár měsíců po tragické nehodě, při níž zahynul její manžel, našla náhradu. Zajímavější na tom však je, že její nový milenec je manžel milenkyně jejího manžela, a to policejní detektiv Dutch Van Den Broeck.“

Byla jsem překvapená, jak na to mohli přijít, když mi to najednou došlo. Robův počítač. Běžela jsem do ložnice, nevšímal si Dutche, který na mě vykuleně zíral, a rychle vyndávala krabici s věcmi po něm. Samozřejmě, jak jsem si myslela, notebook tam nebyl. Dala jsem hlavu mezi kolena a začala se kolébat ze strany na stranu. „Tak a tohle je konec mé kariéry“, pomyslela jsem si v duchu. Najednou mě ze zadu objaly něčí paže, a tím mi znemožnily se kolébat. Smutně jsem otočila hlavu dozadu a pohlédla do očí Dutchovi.

„Co se stalo, Kay?“

„Ten zloděj ukradl Robův notebook a všechno ... to je jedno.“

„Co se děje?“

„Přečti si dnešní noviny“, řekla jsem jenom nakonec. Dutch odešel. Za chvíli jsem z kuchyně slyšela lítat nadávky a pak najednou stál přede mnou. Podívala jsem se na něj. Hned jsem ale hlavu znova sklonila. Dutch si nakonec povzdechl a sedl si vedle mě na zem.

„Takže...“ protáhl a podíval se na mě.

„Takže, co?“

„Co chceš dělat?“

„Já“ přemýšlela jsem, ale nakonec jsem jenom řekla: „Já nevím. Ale tohle je něco, co mě může úplně zničit.“ Řekla jsem a pohodila přitom rukou směrem ke kuchyni, kde pořád noviny ležely.

„Víš, jak jsem ti říkal, že chci cestovat?“

„Ano. vzpomínám si. Proč se ptáš?“

„No, už o tom přemýšlím delší dobu a chtěl jsem ti to říct, ale nějak jsem se k tomu ještě nedostal. Asi tak před týdnem jsem si koupil letenku na Madagaskar a zítra odlítám.“

„Cože, to mě tu jen tak necháš? A na jak dlouho?“

„Věř mi, v téhle situaci ti stejně nejvíc pomůže, když zmizím. No a pár let to bude určitě trvat. Pro-miň.“

Nevěděla jsem co říct, ale jak je vidět, už se rozhodl a já to nemohla nijak ovlivnit. Sice měl pravdu, že mi to v práci pomůže, ale práce mi v tuhle chvíli byla úplně ukradená. Nechtěla jsem ukončit náš vztah. Dutch mě políbil na rozloučenou a potichu odešel.

O PĚT LET POZDĚJI

Má práce senátorky mě natolik pohlcuje, že jsem opět zapoměla dojít na nákup. Procházela jsem kolem regálů s minerálkami a přemýšlela co ještě, když jsem do někoho narazila vozíkem. Začala jsem se omlouvat a zvedat hlavu k muži, do kterého jsem vrazila. „Kay, dlouho jsme se neviděli.“ Muž na mě promluvil a mě se zastavilo srdce, když jsem poznala ten hlas. „Dutchi?“

Odešli jsme spolu z obchodu a dlouho do noci si povídali nad vínem o tom, co se za posledních pět let stalo...

Marie Sojková

LÍČENÍ

Autobus se s nehezkým chrapotem motoru škrábal nahoru po silničce, zařezávající se do velkého kopce jako tupá pila. Celý autobus spokojeně od-dychoval. Jenom řidič svíral křečovitě volant, až mu klouby bělaly a vyděšeně zíral do potmělé krajiny před sebou. Kola zrežlého stroje drncela o krajnici, jakoby autobus sám uhýbal z cesty. Jakoby se bál, že se s celým masitým nákladem propadne do hladové propasti. Když se bílá plechová krabi-

ce vyhoupla na úpatí kopce, v zamlženém předním skle se odehrávala nemilosrdná válka kamenných obrů, kteří svými velkými, špičatými, nehybnými spáry trhali na kusy mraky jako cukrovou vatu va-lící se ze všech stran. Z nebe vyšlehl blesk a zabodl se jako kopí přímo do hrudi monumentální hory. To už se autobus řítíl ze strmého srázu jako šílený. Motor řval a reflektory tlačily kupředu tmou, která se je snažila ze všech sil pohltit.

Tomáš Urban

ZÁVAL

Mlhavé ráno se pomalu a lezavě vkrádalo do kraji-ny. Zemdleným spáčům jakoby se do toho nečasu vůbec nechtělo. Jen neochotně vstávali mniši z po-stelí a trousili se na ranní modlitby. Strážný ospa-le zívá a malátně se opřel o halapartnu. Předchozí probdělé noci se již značnou měrou podepsaly na jeho pozornosti. Náhle však zbystřil. Zdá se mu to, nebo nezdá? Z mlhy se nořily jednotlivé postavy, jak celé houfy a šiky nepřátel. Strážný vzal roh, při-ložil ho k ústům a mocně zadul. Na dvůr se zača-

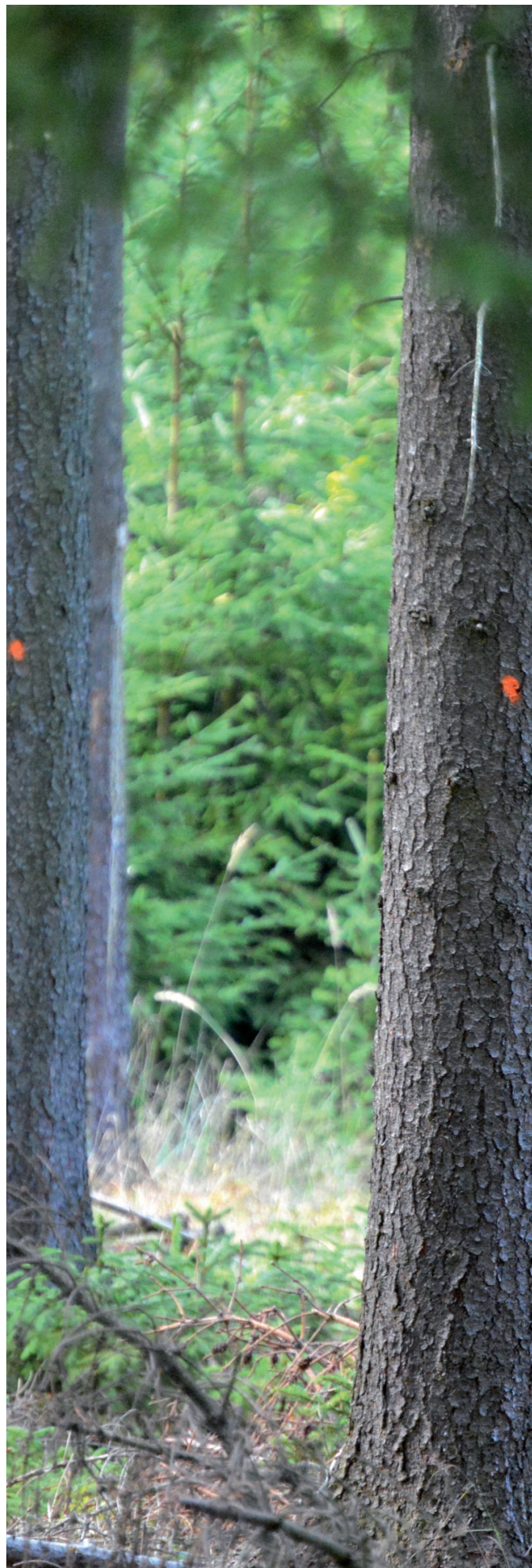
li sbíhat lidé. „Husiti jedou, husiti se blíží“, řval na ně. To už na bránu dopadli první rány beranid-lem. V následném čase se osud kláštera zpečetil. Celý lehl popelem a jeho obyvatelé bídne zahynuli v jeho zdech. Jen malá skupinka mnichů se spasi-la útekem tajnou chodbou. Dobře vchod zakryli, a tak se nad klášterním podzemím na staletí slehla zem. Až jednou ...

O prázdninách jsme se s kamarádem Tondou vydali prozkoumat zříceninu bývalého církevního klášte-

ra, poblíž obce s příznačným názvem Klášter. Ono tam toho už moc k vidění není, jen pár kamenných zdí, části portálu a zbytky kašny z rajskeho dvora. O to více nás lákalo pověstmi opředené klášterní podzemí. Říkalo se, že vchod do podzemních chodeb je někde ve sklepení, které se tu jako zázrakem dochovalo. Ke sklepu jsme šli po příkrých schodech. Přivítaly nás jen zamčené mříže, kterými se sice dalo nahlédnout dovnitř, ale to bylo tak všechno. Padlo na mě zklamání. Tonda se ale zámku nezalekl, z batohu vytáhl kus drátku a zkoušel zámek otevřít. Trochu s nedůvěrou, trochu s napětím jsem sledoval jeho počínání. Ozvalo se cvaknutí a dveře se se skřípotem otevřely. Vstoupili jsme a do tváře nás praštil závan studeného vzduch. Procházeli jsme šerými prostory a zrakem pátrali po tajném vchodu do podzemí. Jenže ne a ne nic najít. Nakonec pomohla náhoda. Při zavazování tkaničky jsem si povšiml něčeho zvláštního. Kousek zdi u podlahy jako by nebyl zděn maltou, ale jen tak nasucho. Zavola jsem Tonda a společně jsme odstranili naskládané kameny. Za zdí se objevil dutý prostor. Zmocnil se nás pocit vzrušení. Sebral jsem odvahu a po čtyřech se protáhl dovnitř. Za mnou Tonda. Sporé světlo z baterky ozářilo dlouhou chodbu. Hnání zvědavostí jsme se ponořili do nitra země. Kam chodba vede? Co je zde ukryto? Na nic jiného jsem nemyslel. V zatuchlém vzduchu se špatně dýchal, brzy jsme se unavili. Opřel jsem se o poloztrouchnivělou výdřevu. A to byla chyba. Ve dřevě zapraskalo a v mžiku jsme se s výdřevou váleli na zemi. Nato se ze stropu uvolnil první kámen. A za ním další. „Utíkej!“ , zařval na mě Tonda. Běželi jsme ze všech sil. Za námi se z hukotem zřítíl celý strop. Pak to ustalo. Došlo mi, že jsme v pasti. „Co teď?“ ptal jsem se sám sebe. To už Tonda vytáčel domov, ale kdepak, v podzemí by signál stejně marně hledal. Ani odhrabat zával nepřípadalo v úvahu. Jít dál a najít východ, to byla naše jediná naděje a tu jsme následovali. Cestou se nám hlavou honily samé černé myšlenky, ale nebyl čas propadat trudnomyslnosti. Šli jsme dál a dál. Hodinu. Dvě. A východ stále nikde. Začali jsme propadat beznadějí. Jen poslední špetky víry v záchranu nás poháněly vpřed.

A nakonec také k záchraně přivedly. Chodba se zatočila a nás praštily do očí paprsky denního světla. Zaplavila nás vlna nevýslovné radosti. Rozběhli jsme se a vpadli do náruče jasněmu dni. Slunce pářilo, stromy se zelenaly a my byli šťastní, že jsme venku.

Daniel Prchal

ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU

3. 9. 2018

POUR FELICITER 2019

foto Tomáš Hájek

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 39, rok 2018

Redakční rada: Marie Sojková, Lukáš Kaftan, Patrik Pěknice, Tomáš Urban / foto: Žuzana Veselá, Tomáš Hájek, autoři článků, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost / grafická úprava: praam studio